

Escoita con moita atención para contestar ben as preguntas do texto.

Rato de campo, rato de cidade

Había unha vez un rato que vivía feliz no campo. Corricaba polo prado e, cando tiña fame, sempre había de achegarse ata unha casiña e coller un pouco de queixo, unhas galletas ou un anaquiño de biscoito. Comía tranquilamente e despois volvía ao campo para durmir a sesta. Non lle faltaba de nada!

Un día, o rato de campo recibiu unha carta dun seu curmán que vivía na cidade. O curmán convidábalos a pasar uns días na súa casa. Tamén lle dicía que esperaba que aceptase o seu convite, porque estaba seguro de que a cidade lle ía gustar e de que xuntos o habían de pasar moi ben.

Ao recibir aquela carta, o rato de campo alegrouse moito, pois había bastante tempo que non vía o seu curmán. Así que ese mesmo día púxose en camiño.

O rato de campo chegou á cidade. O curmán agardábalos no lugar no que quedarán, preto da estación. Ao verse abrazáronse con moito cariño.

—Que alegría que viñeras! —díxolle o curmán—. Xa verás que ben o imos pasar.

Nese momento, un coche estivo a punto de atropelalos e tiveron que apartarse dun salto.

—Canta xente! E... canto ruído! —dixo o rato de campo.

—Non teñas medo, curmán —díxolle o rato de cidade—. Deseguida te afarás. Imos á miña casa. Alí poderás descansar. Chegaron á casa onde vivía o rato de cidade. Era unha casa grande, con moitos cuartos e un soto.

Deseguida, o rato de cidade levou o seu curmán ata a cociña.

—Que ben vives, curmán! —dixo o rato de campo ao ver toda a comida que había sobre a mesa—. Agradézoche moito que preparases este banquete para min.

Os ratos dispoñíanse a comer, cando apareceu unha señora moi enfadada, berrando e sacudindo unha vasoira que levaba na man.

—Corre, corre, que non nos colla... —dixo o rato de cidade.

Os ratos baixaron ao soto sen probar bocado.

—Non te preocupes —dixo o rato de cidade—. Esperaremos a que todos durman e poderemos comer ata fartarnos.

Cando se fixo de noite e a casa quedou en calma, os dous ratos volveron á cociña e empezaron a comer: un anaquiño de queixo, un anaquiño de xamón... De súpeto escoitouse un ladrado.

—Que é iso? —preguntou o rato de campo.

—Non te preocupes, curmán. É o can da casa.

Nese momento abriuse a porta da cociña. Un enorme can entrou ladrando e o rato de campo saíu disparado cara á rúa.

—Eh, espera! Volve! —chamou o rato de cidade—. O can decontado ha de ir durmir.

—Querido curmán, agradézoche o teu convite —dixo o rato de campo—, pero todo este barullo non é para min. Volvo para a miña casa.

Os dous ratos abrazáronse e o rato de campo emprendeu o camiño de volta. Dende lonxe chegáballe o olor a biscoito que saía dunha pequena casiña. Estaba tan contento que se puxo a dar pinchacarneiros polo prado. Xa estaba na casa! Sabía que a súa vida estaba no campo. E sentíase inmensamente feliz.

1 Cantos personaxes ten este conto?

un personaxe

dous personaxes

tres personaxes

2 Como é a voz que conta a historia?

masculina

feminina

3 Quen son os personaxes da historia?

Dous ratiños.

Un rato e unha señora cunha vasoira.

Un rato e un can.

4 De onde eran os ratos?

Un era un ratiño de campo e outro, un ratiño de cidade.

Eran dous ratiños de campo.

Eran dous ratiños de cidade.

5 A onde foi o ratiño de campo?

Visitar ao seu curmán á cidade.

Visitar os museos da cidade.

Visitar un parque acuático.

6 Indica verdadeiro (V) ou falso (F).

- Cando ían comer chegou unha señora moi enfadada cunha vasoira.
- A comida serviulla un camareiro vestido de uniforme.
- Foron comer a unha pizzería.

7 Que decisión tomou o ratiño de campo?

- Marchar para o campo e levar o can consigo.
- Marchar para o campo para vivir tranquilo.
- Quedar na cidade e vivir coa señora da vasoira.

8 Que che ensinou esta historia?

- Que é mellor vivir tranquilo e non desexar moitas cousas.
- Que nas cidades os cans son moi malos.